

PARLAMENT EUROPEJSKI

2004

2009

Dokument z posiedzenia

WERSJA OSTATECZNA
A6-0146/2007

17.4.2007

SPRAWOZDANIE

w sprawie strategii UE na rzecz Afryki: regionalne partnerstwo polityczne Unii Europejskiej na rzecz pokoju, bezpieczeństwa i rozwoju w Rogu Afryki (2006/2291(INI))

Komisja Rozwoju

Sprawozdawca: Filip Kaczmarek

SPIS TREŚCI

	Strona
PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO.....	3
UZASADNIENIE.....	14
OPINIA KOMISJI SPRAW ZAGRANICZNYCH.....	19
PROCEDURA.....	23

PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

w sprawie strategii UE na rzecz Afryki: regionalne partnerstwo polityczne Unii Europejskiej na rzecz pokoju, bezpieczeństwa i rozwoju w Rogu Afryki (2006/2291(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając strategię UE „UE i Afryka: w kierunku partnerstwa strategicznego” (europejska strategia na rzecz Afryki) przyjętą przez Radę Europejską w dniach 15-16 grudnia 2005 r.¹;
- uwzględniając wspólne oświadczenie Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w ramach Rady, Parlamentu Europejskiego i Komisji w sprawie europejskiej polityki rozwoju: „Konsensus europejski”(konsensus europejski w sprawie rozwoju), podpisane w dniu 20 grudnia 2005 r.²,
- uwzględniając podpisaną w dniu 23 czerwca 2000 r.³ w Kotonu umowę o partnerstwie zawartą pomiędzy członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej, zmienioną umową zmieniającą umowę o partnerstwie podpisaną w Luksemburgu w dniu 25 czerwca 2005 r.⁴ (umowa z Kotonu), a w szczególności jej art. 8,
- uwzględniając przyjętą przez Radę Europejską w dniach 15-16 grudnia 2005 r.⁵ strategię UE w zakresie zwalczania niedozwolonego gromadzenia broni strzeleckiej i lekkiej (BSiL) i jej amunicji oraz handlu nią,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Strategia UE na rzecz Afryki: regionalne partnerstwo polityczne Unii Europejskiej na rzecz pokoju, bezpieczeństwa i rozwoju w Rogu Afryki” (COM(2006)0601),
- uwzględniając swoje rezolucje w sprawie Darfuru, a w szczególności rezolucję z dnia 15 lutego 2007 r.⁶, 28 września 2006 r.⁷, 6 kwietnia 2006 r.⁸, 23 czerwca 2005 r.⁹ i 16 września 2004 r.¹⁰,
- uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1706(2006)¹¹ proponującą wysłanie do Darfuru sił pokojowych liczących 22 tys. żołnierzy,

¹ 15961/05 (Presse 367), 19.12.2005.

² Dz.U. C 46 z 24.2.2006, str. 1.

³ Dz.U. C 317 z 15.12.00, str. 3.

⁴ Dz.U. L 209 z 11.08.05, str. 27.

⁵ 5319/06 z 13.1.2006.

⁶ *Teksty przyjęte*, P6_TA(2007)0052.

⁷ *Teksty przyjęte*, P6_TA(2006)0387.

⁸ *Teksty przyjęte*, P6_TA(2006)0142.

⁹ Dz.U. C 133 z 08.06.2006, str. 96.

¹⁰ Dz.U. C 140 E z 09.06.2005, str. 153.

¹¹ S/RES/1706 (2006).

<http://daccessdds.un.org/doc/UNDOC/GEN/N06/484/64/PDF/N0648464.pdf?OpenElement>

- uwzględniając porozumienie pokojowe z Darfuru podpisane w Abudży (Nigeria) 5 maja 2006 r.
 - uwzględniając wiążącą i niedopuszczającą wyjątków konwencję Narodów Zjednoczonych o prawach dziecka,
 - uwzględniając konkluzje Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych z dni 12-13 lutego 2007 r.,
 - uwzględniając swoją rezolucję w sprawie Somalii z dnia 6 lipca 2006 r.¹,
 - uwzględniając wnioski prezydencji z Rady Europejskiej w dniach 14-15 grudnia 2006 r.,
 - uwzględniając wnioski Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych dotyczące Sudanu/Darfuru z dnia 5 marca 2007 r.,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 kwietnia 2006 r. w sprawie skuteczności pomocy oraz korupcji w krajach rozwijających się²,
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju oraz opinię Komisji Spraw Zagranicznych (A6-0146/2007),
- A. mając na uwadze, że na drugim szczycie UE-Afryka, planowanym na 2007 r. w Lizbonie, szefowie państw i rządów mają zatwierdzić wspólną strategię UE –Afryka, która byłaby zobowiązaniem UE do zmiany strategii UE dla Afryki we wspólną strategię UE i Afryki, mając na uwadze, że nie skonsultowano się w tej sprawie z Parlamentem,
- B. mając na uwadze, że komunikat Komisji zatytułowany „Strategia UE na rzecz Afryki: regionalne partnerstwo polityczne Unii Europejskiej na rzecz pokoju, bezpieczeństwa i rozwoju w Rogu Afryki” opiera się na koncepcji komplementarności pomiędzy bezpieczeństwem a sprawami związanymi z rozwojem, zakładając, że bez trwałego pokoju nie ma rozwoju, a bez rozwoju nie ma trwałego pokoju, i zawiera również wskazówki dla opracowania dokumentów strategii krajowej i regionalnej,
- C. mając na uwadze, że europejska strategia na rzecz Afryki ma na celu utworzenie kompleksowych, długoterminowych ram prawnych regulujących stosunki UE z kontynentem afrykańskim, przede wszystkim z myślą o osiągnięciu milenijnych celów rozwoju, wspieraniu zrównoważonego rozwoju, bezpieczeństwa i dobrych rządów w Afryce,
- D. mając na uwadze, że art. 8 umowy z Kotonu przewiduje ramy dla prowadzenia dialogu politycznego w sprawach o specjalnym wzajemnym znaczeniu politycznym dla stron lub o charakterze ogólnym oraz wyznacza szerokie ramy polityczne dla promowania pokoju i zapobiegania konfliktom, zarządzania nimi i ich rozwiązywania,

¹ *Teksty przyjęte*, P6_TA(2006)0322.

² *Teksty przyjęte*, P6_TA(2006)0141.

które powinny odgrywać przewodnią rolę w tym dialogu,

- E. mając na uwadze, że art. 11 umowy z Kotonu zatytułowany „Polityka budowania pokoju, zapobiegania konfliktom oraz rozwiązywania ich” stanowi, że strony przyjmą kompleksową, zintegrowaną politykę budowania pokoju, zapobiegania konfliktom oraz rozwiązywania ich, ze szczególnym naciskiem na budowanie potencjału regionalnego, subregionalnego i krajowego,

Aspekty bezpieczeństwa

- F. mając na uwadze, że Róg Afryki jest jednym z najbardziej podatnych na konflikty i zarazem jednym z najbiedniejszych regionów na świecie, w którym systemowy brak bezpieczeństwa powoduje, że konflikty i kryzysy polityczne napędzają się wzajemnie, który charakteryzuje się trudnymi stosunkami międzypaństwowymi między poszczególnymi krajami, brakiem stabilności, sporami, nieukształtowanymi i niebezpiecznymi granicami, w którym państwa dostarczają schronienia, straży tylnej, wojskowego wsparcia i dyplomatycznego uznania dla grup prowadzących wojny w sąsiednich państwach,
- G. mając na uwadze, że podstawowymi przyczynami konfliktów są najczęściej: łamanie praw człowieka, brak demokracji i rządów prawa, złe rządy i korupcja, napięcia etniczne, nieefektywna administracja, przestępczość zorganizowana oraz handel narkotykami i bronią, niekontrolowane i nielegalne rozprzestrzenianie broni strzeleckiej i lekkiej, ubóstwo, bezrobocie, społeczna, gospodarcza i polityczna niesprawiedliwość i brak równości, szybki wzrost demograficzny oraz słabe lub złe zarządzanie zasobami naturalnymi i/lub ich wykorzystywanie,
- H. mając na uwadze, że przez udział państw sąsiadujących i innych konfliktów w Rogu Afryki nabrały wymiaru regionalnego oraz w znacznie szerszego wymiaru międzynarodowego,

Ramy regionalne i aktorzy zewnętrzni

- I. mając na uwadze, że Międzyrządowy Organ ds. Rozwoju (IGAD) jest centralnym elementem struktury politycznej i bezpieczeństwa, ma zasadnicze znaczenie dla zapobiegania konfliktom w Rogu Afryki i jest jedyną organizacją subregionalną, której członkiem jest Somalia,
- J. mając na uwadze, że Unia Afrykańska rozwija swój potencjał w zakresie mediacji w przypadku konfliktów oraz utrzymywania pokoju, mając również na uwadze, że Afrykański Fundusz na rzecz Pokoju jest jednym z najbardziej widocznych aspektów współpracy UE z Unią Afrykańską,

Aspekty rozwoju

- K. mając na uwadze, że ciągły brak stabilności w regionie podważa jego rozwój polityczny, społeczny i gospodarczy i jest jedną z największych przeszkód dla osiągnięcia milenijnych celów rozwoju,

- L. mając na uwadze, że kraje Rogu Afryki należą do różnych regionalnych organizacji i inicjatyw gospodarczych, takich jak Wspólnota Wschodnioafrykańska (EAC)¹, Wspólny Rynek Afryki Wschodniej i Południowej (COMESA)² oraz inicjatywa dotycząca dorzecza Nilu³,
- M. mając na uwadze, że problemy regionu są dodatkowo zaostrzane przez wpływ, jaki mają na region wzrost populacji, zmiany klimatyczne i związane z nimi zagrożenia dla zasobów naturalnych, w szczególności ropy, oraz przez napięcia podsycane rywalizacją o zasoby wodne Nilu, wysoki procent wędrownych pasterzy złączonych głównie więzami etniczno-językowymi, a nie granicami politycznymi, którzy są jedną z najbardziej marginalizowanych grup w regionie,
- N. mając na uwadze, że choroby związane z ubóstwem, zwłaszcza AIDS/HIV, gruźlica i malaria, są główną przyczyną a zarazem skutkiem poważnej biedy w tym regionie,
- O. mając na uwadze, że w większości krajów w tym regionie do szkół podstawowych uczęszcza niecałe 50% dzieci,
1. wyraża ubolewanie, że na żadnym etapie układania strategii UE-Afryka nie skonsultowano się należycie z Parlamentem Europejskim, z parlamentami państw afrykańskich, ze Wspólnym Zgromadzeniem Parlamentarnym AKP-UE, ani ze społeczeństwem obywatelskim, co budzi wątpliwości co do legitymacji demokratycznej wspólnego przedsięwzięcia;
 2. przypomina, że zrównoważone podejście do ustanowienia trwałego pokoju w Rogu Afryki wymaga połączenia wszystkich istniejących instrumentów UE i ram prawnych dla Afryki; wzywa do pełnego wdrożenia art. 8 – 11 umowy z Kotonu;

Aspekty bezpieczeństwa

3. podkreśla, że w kwestii zapobiegania konfliktom w Rogu Afryki należy zastosować kompleksowe, uwzględniające specyfikę konfliktu, regionalne podejście, które pozwoli na podjęcie kompleksowych działań w odpowiedzi na regionalną dynamikę i strukturę konfliktów;
4. uważa, że działania UE w zakresie Rogu Afryki muszą obejmować nie tylko sprawy bezpieczeństwa, ale też strukturalne przyczyny konfliktu związane ze społecznym, politycznym i gospodarczym wyłączeniem, jak również kwestie umacniania bezpieczeństwa i sprawiedliwości;
5. podkreśla, że przy rozwiązywaniu problemów związanych z brakiem bezpieczeństwa oraz w działaniach wynikających z polityki antyterrorystycznej UE nie może zaniedbywać praw człowieka, ani prawa humanitarnego; wzywa państwa członkowskie do ujawnienia i potępienia wszelkich przypadków „międzynarodowego wydawania” osób w regionach podejrzewanych o działalność terrorystyczną;

¹ Członkami EAC są: Uganda, Kenia i Tanzania.

² COMESA: członkami są wszystkie kraje Rogu Afryki z wyjątkiem Somalii.

³ Inicjatywa dotycząca dorzecza Nilu: Burundi, Demokratyczna Republika Konga, Egipt, Erytrea, Etiopia, Kenia, Rwanda, Sudan, Tanzania, Uganda.

6. wzywa Radę i Komisję do podjęcia zdecydowanych działań w celu przeciwdziałania bezkarności w regionie, zwalczania handlu bronią, zapobiegania naruszaniu praw człowieka, łamaniu zawieszenia broni i atakom na ludność cywilną, siły pokojowe i pracowników humanitarnych, oraz w celu poparcia udziału Międzynarodowego Trybunału Karnego;
7. podkreśla, że trwały pokój w Rogu Afryki będzie zależał również od zobowiązania UE w zakresie demokracji i praw człowieka w regionie; wzywa UE do publicznego potępienia reżimów represyjnych w tym regionie; wyraża głębokie zaniepokojenie występującymi od czasu sfałszowanych wyborów w roku 2005 w Etiopii - kraju, w którym ma siedzibę Unia Afrykańska - gwałtownymi reakcjami o charakterze represyjnym wobec liderów opozycji, dziennikarzy, działaczy praw człowieka oraz zwykłych ludzi;

Podejście regionalne na rzecz budowania pokoju

8. wzywa do umocnienia obecności UE w regionie poprzez wyznaczenie przedstawiciela UE ds. Rogu Afryki - osoby, której zostanie powierzona koordynacja inicjatyw UE na rzecz tego regionu oraz która będzie pełniła rolę interlokutora wszystkich krajów Rogu Afryki oraz przedstawiała Parlamentowi regularne sprawozdania;
9. zachęca Komisję i Radę do poczynienia dalszych postępów w zakresie powołania delegacji UE przy Unii Afrykańskiej z siedzibą w Etiopii w uzupełnieniu do delegacji Komisji Europejskiej w Etiopii;
10. wzywa Komisję i Radę do rozpoczęcia procesu konsultacji z innymi zainteresowanymi stronami zaangażowanymi w regionie, a mianowicie z ONZ, Unią Afrykańską, IGAD, Ligą Państw Arabskich, USA i Chinami, w sprawie inicjatywy zorganizowania powszechnej konferencji dotyczącej bezpieczeństwa, mającej na celu zajęcie się sprawami bezpieczeństwa we wszystkich krajach Rogu Afryki jednocześnie; zwraca uwagę, że taka inicjatywa powinna służyć za punkt wyjściowy dla budowania zaufania w krajach regionu;
11. jest przekonany, że w wysiłkach na rzecz rozwiązania kryzysu w Rogu Afryki UE powinna po pierwsze i przede wszystkim poszukiwać rozwiązań afrykańskich poprzez zaangażowanie istniejących na miejscu organizacji, takich jak Unia Afrykańska i IGAD; podkreśla jednak potrzebę umocnienia wspomnianych organizacji poprzez budowanie ich potencjału i tworzenie instytucji, w szczególności poprzez wykorzystanie Afrykańskiego Funduszu na rzecz Pokoju dla potrzeb zapobiegania konfliktom i ich rozwiązywania;
12. przypomina, że zwiększenie zdolności Afryki do zapobiegania konfliktom, zarządzania nimi oraz rozwiązywania ich wymaga konkretnych środków dla wdrożenia planu pokoju i bezpieczeństwa Unii Afrykańskiej, poprzez dostarczenie afrykańskim siłom szybkiego reagowania (ASF) oraz departamentowi ds. pokoju i bezpieczeństwa komisji Unii Afrykańskiej wsparcia technicznego, wiedzy specjalistycznej oraz wsparcia dla rozwoju instytucji;
13. przypomina istotne znaczenie inicjatyw regionalnych, takich jak afrykański

mechanizm wzajemnej weryfikacji (African Peer Review Mechanism, APRM) dla zmniejszenia korupcji oraz promowania dobrych rządów; kładzie nacisk na potrzebę wdrożenia tych inicjatyw przez kraje afrykańskie oraz udzielenia w tym celu przez Komisję i państwa członkowskie finansowego i technicznego wsparcia;

14. wzywa państwa członkowskie do propagowania wiążącego prawnie międzynarodowego instrumentu w sprawie śledzenia historii i oznakowania broni strzeleckiej i lekkiej (BSiL) oraz amunicji, a także do wspierania regionalnych inicjatyw zmierzających do zwalczania nielegalnego handlu tą bronią oraz jej amunicją w krajach rozwijających się;
15. z zadowoleniem wita inicjatywę UNICEF-u dotyczącą zorganizowania w Paryżu międzynarodowej konferencji (w dniach 5-6 lutego 2007 r.) w sprawie dzieci-żołnierzy i podkreśla potrzebę położenia kresu nielegalnemu i niedopuszczalnemu wykorzystywaniu dzieci w konfliktach zbrojnych;
16. podkreśla konieczność wyeliminowania nielegalnego handlu ręczną bronią strzelecką oraz zapewnienia lepszej kontroli handlu tą bronią; pochwała przyjęcie przez Zgromadzenie Ogólne NZ w dniu 6 grudnia 2006 r. rezolucji w sprawie ustanowienia traktatu w sprawie handlu bronią;
17. wzywa Komisję i Radę do wzmocnienia inicjatywy rozbrojenia, demobilizacji i reintegracji (DDR) oraz inicjatywy reformy sektora bezpieczeństwa (SSR) i rozszerzenia ich na inne kraje/regiony;
18. podkreśla potrzebę zwiększania roli krajowych i międzynarodowych organizacji pozarządowych, organizacji wspólnotowych, ruchów obywatelskich oraz innych podmiotów pozapaństwowych w budowie pokoju i zapobieganiu konfliktom;

Aspekty rozwoju/Kierunki integracji regionalnej

19. podkreśla, że cel ograniczenia ubóstwa poprzez osiągnięcie Milenijnych Celów Rozwoju oraz wdrożenie deklaracji milenijnej musi uzyskać priorytetowe znaczenie i znaleźć jasne odzwierciedlenie we wszystkich odnośnych aspektach polityki UE na rzecz omawianego regionu; uważa jednak, że Milenijnych Celów Rozwoju nie należy postrzegać w kategorii problemów technicznych, które są łatwe do rozwiązania poprzez przyznanie większej pomocy finansowej, bez zidentyfikowania pierwotnych przyczyn ubóstwa i zaradzenia im;
20. jest przekonany, że państwa Rogu Afryki, oprócz problemów związanych ze wspólnym bezpieczeństwem, dzielą program rozwoju, który wymaga podjęcia wspólnych wysiłków oraz mobilizacji przywódców politycznych i społeczeństw w tych krajach; podkreśla, że wspomniane problemy można w pełni rozwiązać jedynie poprzez uwzględniające specyfikę konfliktu, wspólne działania mające na celu znalezienie wspólnych rozwiązań;
21. podkreśla, że skoncentrowanie inicjatyw i współpracy regionalnej na jasno określonych wspólnych kwestiach, takich jak przepływ uchodźców, kontrola granic, bezpieczeństwo żywności, zasoby naturalne, energia, środowisko, edukacja,

infrastruktura, kontrola handlu bronią i równość płci posłużyłoby za solidną podstawę dla konstruktywnego dialogu politycznego pomiędzy krajami Rogu Afryki;

22. wzywa Komisję do zwrócenia należytej uwagi na potrzeby regionu, nie tylko przy układaniu krajowych i regionalnych dokumentów strategicznych dla krajów AKP, lecz również dokumentów strategii tematycznej i rocznych programów działania w ramach Instrumentu Współpracy na rzecz Rozwoju;
23. wzywa Komisję do wspierania lepszej koordynacji pomiędzy jej służbami a państwami członkowskimi, w celu zharmonizowania interwencji w obszarach takich jak partnerstwa UE i Afryki na rzecz rozwoju infrastruktury oraz inicjatywa UE dotycząca systemu rządów oraz do zapewnienia koordynacji we wspomnianych obszarach z ONZ, USA, Chinami i innymi międzynarodowymi podmiotami;
24. wyraża zaniepokojenie przewidywaniami specjalistów, według których Afryka, chociaż emituje najmniej gazów cieplarnianych, to z powodu niskiego stopnia rozwoju i ubóstwa najbardziej odczuje skutki światowego ocieplenia; podkreśla konieczność wspierania regionu przez społeczność międzynarodową, co może ułatwić mu przystosowanie się do poważnych konsekwencji zmian klimatycznych;
25. przypomina, że zrównoważone zarządzanie zasobami naturalnymi, łącznie z wykorzystaniem wody oraz dostępem i wykorzystaniem źródeł energii musi stanowić integralną część planów rozwojowych i strategii na rzecz zwalczania ubóstwa i zapobiegania konfliktom w regionie Rogu Afryki;
26. uważa, że wsparcie ze strony UE, poprzez programy tematyczne na rzecz środowiska i zrównoważonego zarządzania jest potrzebne dla zrównoważonego zarządzania gruntami oraz w przypadku programu pustynnienia, jak również dla Funduszu Wodnego UE dla krajów AKP, celem zwiększenia środowiskowej ochrony źródeł wody;
27. zwraca się do Rady i Komisji o przystąpienie do dialogu z Chinami, uwzględniając fakt, że zintensyfikowały one swoje polityczne i gospodarcze zaangażowanie w Afryce, inwestując olbrzymie sumy w projekty infrastrukturalne i na rzecz rozwoju w krajach takich jak Sudan;
28. wzywa Radę i Komisję do zachęcania Wspólnoty Wschodnioafrykańskiej (EAC), Wspólnego Rynku Afryki Wschodniej i Południowej (COMESA) oraz inicjatywy dotyczącej dorzecza Nilu do wymiany informacji na temat ich roli i działalności, między sobą, z krajami Rogu Afryki oraz z kluczowymi podmiotami w regionie; podkreśla pozytywne doświadczenia EAC, COMESA oraz inicjatywy dotyczącej dorzecza Nilu w obszarach takich jak kontrola granic, zwalczanie handlu bronią lekką i strzelecką oraz rozprzestrzeniania tej broni, unia celna EAC, promowanie handlu i inwestycji (COMESA) oraz współpraca w zakresie zrównoważonego wykorzystania wody pochodzącej z basenu Nilu;
29. z zadowoleniem przyjmuje wyrażony przez UE zamiar współpracy z różnymi partnerami mającej na celu rozwiązanie problemu migracji, uchodźców i wewnętrznych przesiedleńców (IDP) oraz propozycję udzielenia dodatkowego

wsparcia dla społeczności przyjmujących, państw oraz organizacji działających na rzecz zapobiegania migracji południe-południe i kryzysowym sytuacjom związanym z uchodźcami;

30. uważa, że zaangażowanie lokalnych społeczności w działalność gospodarczą, zarówno na terenach wiejskich, jak i miejskich, ma kluczowe znaczenie dla wspierania ich pozycji społeczno-ekonomicznej w społeczeństwie po zakończeniu konfliktu;
31. podkreśla, że walka z HIV/AIDS, gruźlicą i malarią, jak również z chorobami zaniechawanymi musi być jedną z kluczowych strategii zwalczania ubóstwa i promowania wzrostu gospodarczego w krajach Rogu Afryki; podkreśla, że działania UE muszą być nastawione na pokrzywdzone i zagrożone grupy społeczne;

Szczebel krajowy

Sudan

32. wzywa Radę, Komisję i państwa członkowskie do przyjęcia pełnej odpowiedzialności oraz do dołożenia wszelkich konstruktywnych starań mających na celu ochronę ludności w Darfurze przed katastrofą humanitarną wynikającą z nieprzerwanego łamania zawieszenia broni przez wszystkie strony, a w szczególności z przemocy stosowanej w stosunku do ludności cywilnej oraz kierowania ataków na cywilną pomoc humanitarną;
33. wyraża poważne zaniepokojenie rozwojem sytuacji w Darfurze i wzywa rząd sudański do powstrzymania bojówek džandżałidów (Janjaweed) od popełniania aktów przemocy; nalega na władze sudańskie, aby ułatwiły bez dalszej zwłoki rozmieszczenie w regionie wspólnych sił międzynarodowych Unii Afrykańskiej i ONZ oraz wzywa do ustalenia daty rozpoczęcia ich rozmieszczania;
34. wyraża ubolewanie, że zgodnie ze źródłami ONZ w przeciągu ostatnich sześciu miesięcy trzydzieści organizacji pozarządowych i ONZ-owskich było bezpośrednio zaatakowanych przez zbrojne ugrupowania, a śmierć poniosło dwunastu pracowników humanitarnych;
35. wzywa wszystkie strony konfliktu do zdania sobie sprawy z obowiązku przestrzegania prawa humanitarnego oraz zapewnienia pełnego, bezpiecznego i nieograniczonego dostępu pracowników humanitarnych do wszystkich osób potrzebujących pomocy w Darfurze oraz do zagwarantowania pomocy humanitarnej, w szczególności dla przesiedleńców wewnętrznych;
36. wzywa do wdrożenia systemu sankcji Rady Bezpieczeństwa ONZ za pomocą ukierunkowanych sankcji gospodarczych, w tym zakazu podróży, zamrożenia aktywów oraz zagrożenia nałożeniem embarga na ropę; wzywa do udostępnienia sprzętu potrzebnego do wzmocnienia strefy zakazu lotów nad Darfurem ustanowionej rezolucją 1591 (2005) Rady Bezpieczeństwa ONZ;
37. podkreśla konieczność i wzywa do szybkiego wdrożenia decyzji rządu sudańskiego i ONZ dotyczącej rozmieszczenia wspólnych sił Unii Afrykańskiej i ONZ w celu

zwiększenia bezpieczeństwa oraz polepszenia ochrony ludności cywilnej;

38. wzywa wspólnotę międzynarodową, a w szczególności Narody Zjednoczone, Unię Europejską i jej państwa członkowskie, Stany Zjednoczone, Chiny, Indie, Ligę Państw Arabskich i Unię Afrykańską do rozpoczęcia rozmów pokojowych mających na celu poprawę treści porozumienia pokojowego z Darfuru, tak by było ono do przyjęcia przez wszystkie strony, i spowodowanie tym samym większego identyfikowania się stron z tym porozumieniem;
39. podkreśla, że nierozwiązanie konfliktu w Darfurze miałyby poważne konsekwencje nie tylko dla regionu Afryki Wschodniej, lecz również dla innych, stosunkowo stabilnych części Afryki, mianowicie dla Afryki Środkowej i Regionu Wielkich Jezior;
40. wzywa wspólnotę międzynarodową do rozpatrywania konfliktu w Darfurze w połączeniu z innymi konfliktami w Sudanie, a w szczególności do uznania kruchości pokoju w Południowym Sudanie wynikającej z wolnych postępów we wdrażaniu kompleksowego porozumienia pokojowego (CPA) oraz wysokiego ryzyka destabilizacji wynikającego z napięć na linii Północ-Południe, konfliktów między plemionami oraz powszechnego dostępu do broni w społeczeństwie;

Somalia

41. potępia zagraniczne interwencje w Somalii i zwraca się do rządu etiopskiego o wycofanie sił zbrojnych z tego kraju; popiera wysłanie przez Unię Afrykańską sił pokojowych w ramach politycznego kompleksowego porozumienia między stronami konfliktu, przewidującego powstanie rządu jedności narodowej, do którego mogłaby wejść część Unii Trybunałów Islamskich otwarta na proces pokojowy i pojednanie, jak również szefowie klanów nieobecni w aktualnym rządzie;
42. uważa, że pokojowe operacje wojskowe Unii Afrykańskiej w Somalii, AMISOM, powinny zostać wpisane w popierany przez ludność szerszy proces polityczny, mający wyraźny mandat, odpowiedni potencjał, jasne cele i strategię wyjścia;
43. z zadowoleniem przyjmuje wsparcie UE dla AMISOM, lecz podkreśla, że wkład UE musi być uzależniony od rozpoczęcia przez władze somalijskie otwartego dialogu politycznego i pojednania poprzez jak najszybsze zmierzenie się z wyzwaniem związanymi z pojednaniem, tworzeniem instytucji oraz zapewnieniem pokoju narodowi somalijskiemu;
44. podkreśla centralną rolę otwartego dialogu politycznego prowadzącego do pojednania i odbudowy kraju; z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie somalijskiego Przejściowego Rządu Federalnego (TFG) do zwołania konferencji na rzecz szerokiego pojednania (National Reconciliation Congress) klanów, społeczności wyznaniowych, społeczeństwa obywatelskiego, środowisk biznesu i przywódców politycznych; zwraca uwagę, że rozwiązanie leży w utworzeniu wiarygodnego, uwzględniającego uczestnictwo wszystkich stron rządu;
45. wzywa do ponownego przeprowadzenia oceny roli utworzonej w maju 2006 r. jako

forum dla koordynacji działań wspólnoty międzynarodowej w Somalii międzynarodowej grupy kontaktowej w sprawie Somalii obejmującej UE, Włochy, Szwecję, Zjednoczone Królestwo, ONZ, Unię Afrykańską, IGAD, Ligę Państw Arabskich, Norwegię, Stany Zjednoczone, Kenię i Tanzanię w celu skoncentrowania wysiłków na kwestiach rządów i rozwoju instytucji, pomocy humanitarnej dla przesiedleńców i społeczności znajdujących się w potrzebie oraz na zwiększeniu stabilizacji i bezpieczeństwa w regionie;

46. wzywa somalijski federalny rząd tymczasowy (ang. TFG) do odwołania stanu wyjątkowego i do przywrócenia przewodniczącego parlamentu na jego stanowisko, które to działania stanowią warunek wstępny dla procesu narodowego pojednania;
47. podkreśla pilną potrzebę ustanowienia przez TFG reprezentatywnych władz w najważniejszych miastach, w tym w Mogadiszu i Kismayo, w celu zaprowadzenia stabilności politycznej oraz szybkiego zagwarantowania bezpieczeństwa lokalnego, a także porzucenia przez TFG planu przymusowego rozbijania, zwłaszcza w Mogadiszu, a podjęcia w zamian za to negocjacji dotyczących dobrowolnego rozbrojenia;
48. uważa, że żądanie niepodległości Somalilandu powinno zostać przeanalizowane w ramach priorytetowego programu bezpieczeństwa dla Somalii;

Etiopia

49. wzywa Radę i Komisję do wywarcia presji na rząd Etiopii, aby ujawnił pełną liczbę osób przetrzymywanych na obszarze całego kraju, zezwolił na wizyty Międzynarodowego Komitetu Czerwonego Krzyża oraz umożliwił wszystkim przetrzymywanym kontakt z rodzinami, dostęp do porady prawnej i wszelkiej opieki zdrowotnej, jakiej mogą potrzebować, oraz do natychmiastowego i bezwarunkowego uwolnienia wszystkich więźniów politycznych, tj. dziennikarzy, działaczy związków zawodowych, obrońców praw człowieka i zwykłych obywateli, oraz wypełniania obowiązków w zakresie poszanowania praw człowieka, zasad demokracji oraz rządów prawa;
50. wzywa Etiopię do zaakceptowania wytyczenia jej granic zgodnie z postanowieniami Komisji Granicznej ONZ;

Erytrea

51. wzywa Radę i Komisję do wywarcia presji na rząd Erytrei, aby uwolnił wszystkich więźniów politycznych, zapewnił więźniom, którym postawiono konkretne zarzuty szybki i sprawiedliwy proces oraz ujawnił miejsce przetrzymywania, wszystkich przetrzymywanych w tajnych więzieniach;
52. zachęca prezydenta Erytrei do utrzymywania częstych kontaktów z przedstawicielami UE oraz ambasadorami państw członkowskich w Erytrei;

Uganda

53. wzywa Radę i Komisję do ułatwienia procesu pokojowego w Północnej Ugandzie poprzez wezwanie wszystkich stron konfliktu do wykazania szczerego i stałego zaangażowania w proces pokojowy, do przestrzegania porozumienia o zawieszeniu wrogich działań oraz zaprzestania wrogiej i podburzającej propagandy;
54. wzywa do uruchomienia realnego procesu pojednawczego, w którym zbrodniarze wojenni zostaną uznani za takich; podkreśla centralną rolę Międzynarodowego Trybunału Karnego w postawieniu przed sądem osób oskarżonych o zbrodnie wojenne; wzywa Radę i Komisję do udzielenia wsparcia inicjatywom lokalnym na rzecz alternatywnej sprawiedliwości i pojednania w północnej Ugandzie oraz pomiędzy Północą a resztą kraju;

o o
o

55. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, państwom członkowskim unii Europejskiej, Narodom Zjednoczonym, Unii Afrykańskiej oraz Międzypaństwowemu Organowi ds. Rozwoju (IGAD).

UZASADNIENIE

I. Wprowadzenie: cel komunikatu

W grudniu 2005 r. Rada Europejska przyjęła strategię UE dla Afryki, tworząc kompleksowe, zintegrowane i długoterminowe ramy prawne dla stosunków UE z kontynentem afrykańskim, z myślą przede wszystkim o osiągnięciu celów milenijnych, wspieraniu zrównoważonego rozwoju, bezpieczeństwa i praworządności w Afryce.

Jako pierwszy przypadek testowy w zakresie wdrażania strategii w listopadzie 2006 r. Komisja wydała komunikat zatytułowany „Strategia dla Afryki: partnerstwo regionalne na rzecz pokoju, bezpieczeństwa i rozwoju w Rogu Afryki”¹, który jest przeanalizowany w niniejszym sprawozdaniu.

Komunikat ma na celu utworzenie „regionalnego partnerstwa politycznego” z Półwyspem Somalijskim jako podstawę dla kompleksowego podejścia do zapobiegania konfliktom w tym regionie, zgodnie z podstawowym założeniem, że bez trwałego pokoju nie ma rozwoju, a bez rozwoju nie ma trwałego pokoju.

Wybór tego regionu jako pierwszego przypadku testowego w zakresie strategii UE dla Afryki opiera się na dwóch przesłankach: jego znaczeniu strategicznym dla UE i ogromnej złożoności politycznej i kulturowej trzech głównych powiązanych ze sobą konfliktów w regionie (w Sudanie, Etiopii-Erytrei i Somalii), gdzie podejście regionalne byłoby jedyną wiarygodną strategią rozwiązania konfliktów („*nic nie zostanie rozwiązane dopóki wszystko nie zostanie rozwiązane*”).

II. Ambitny proces

Proponowana przez Komisję strategia polega na „ustaleniu kompleksowego podejścia do zapobiegania konfliktom w Rogu Afryki, zajmującego się w perspektywie krótko- do średnioterminowej podstawowymi przyczynami niestabilności zarówno na szczeblu krajowym, jak i regionalnym oraz zacieśnieniem współpracy regionalnej.”

Opis złożonych kwestii związanych z bezpieczeństwem i rozwojem regionu oraz szczeble, na jakich możliwa jest interwencja UE: szczebel regionalny i krajowy, ze wsparciem środków towarzyszących, jest podstawą dla opracowania szeregu konkretnych propozycji UE dla regionu. Nie można nie zgodzić się z pilną potrzebą ułożenia strategii zapobiegania konfliktom, regionalnych inicjatyw integracyjnych oraz wzmocnienia afrykańskich instytucji.

Można jednak również zadać uzasadnione pytanie: czy w regionie, gdzie pięć z siedmiu krajów pozostaje w konflikcie ze swoimi sąsiadami i gdzie każdy konflikt napędza następny, gdzie jednej kraj od ponad piętnastu lat nie ma normalnie funkcjonującego rządu, a liczba

¹ Zasięg geograficzny wyznaczony w komunikacie: Róg Afryki (Dżibuti, Etiopia, Erytrea, Kenia, Somalia, Sudan, Uganda).

ludności poniżej progu ubóstwa przekracza 22%, czy w odniesieniu do tak złożonych i wzajemnie powiązanych problemów sprawdzi się koncepcja, że współpraca w ramach partnerstwa regionalnego jest „lekiem na wszystko”?

Według sprawozdawcy warto spróbować. Pomimo niedociągnięć i braków w komunikacie Komisji, z których pewnych nie udało się uniknąć i które są poruszone w sprawozdaniu, sprawozdawca zgadza się z czterema założeniami leżącymi u podstaw proponowanej strategii:

1. bez trwałego pokoju nie ma zrównoważonego rozwoju (i vice versa), a bez skutecznego udziału afrykańskich instytucji regionalnych nie ma trwałego pokoju;
2. perspektywa regionalna, innymi słowy porozumienia regionalne, są konieczne dla rozwiązania poszczególnych konfliktów;
3. regionalne inicjatywy integracyjne odniosą sukces jeżeli skoncentrują się na wspólnych wyzwaniach, nie tylko w kontekście istniejących konfliktów; integracja regionalna powinna koncentrować się na kwestiach wody, bezpieczeństwa żywności, pustynnienia, a nie skupiać się na podziałach i konfliktach etnicznych;
4. UE ma do odegrania zasadniczą rolę w regionie. Może oraz musi zaszczerpić swój własny model integracji regionalnej, czyli trwały pokój.

Mimo wszystko sprawozdawca uważa, że komunikat Komisji był dopiero początkiem procesu. Ostatecznym celem, zgodnie z oświadczeniem w komunikacie Komisji, jest utworzenie regionalnej strategii UE dla omawianego regionu. Jednocześnie państwa członkowskie prowadzą indywidualne działania zewnętrzne w Rogu Afryki. W związku z tym niniejsze sprawozdanie zaadresowane jest w równym stopniu do państw członkowskich jak i do Komisji.

III. Braki i błędy: rozwiązanie

Chociaż sprawozdawca w pełni się zgadza z ostatecznym celem komunikatu i wyraża uznanie dla komisji za tę inicjatywę uważa on, że komunikat nie przedstawia prawdziwie europejskiej strategii. Wydaje się za to zbierać i łączyć już wcześniej istniejące inicjatywy, które są wprawdzie niezbędne, lecz niewystarczające.

Sprawozdanie PE przedstawia następujące zalecenia:

- Utworzenie wspólnej strategii UE - Afryka (nie wspomnianej w komunikacie)

Podczas drugiego szczytu UE-Afryka, który ma się odbyć w 2007 r. w Lizbonie, głowy państw i szefowie rządów mają zatwierdzić wspólną strategię UE -Afryka. Wspólna strategia byłaby zobowiązaniem UE do zmiany jednostronnie przyjętej strategii UE dla Afryki we wspólne zobowiązanie UE i Afryki.

Parlament Europejski nie został poproszony o konsultację na żadnym etapie przygotowywania wspólnej strategii. W świetle powyższego trudno się zgodzić, że dokument posiada wymaganą legitymację demokratyczną.

- Aktywny program UE dla regionu

W sprawozdaniu wzywa się do uporządkowanego aktywnego programu UE dla regionu, łącznie z wyznaczeniem specjalnego przedstawiciela UE ds. Rogu Afryki, w którego gestii znajdzie się koordynacja inicjatyw UE w regionie. Pozwoli to, po pierwsze, na uniknięcie powielania działań UE oraz, po drugie, na wskazanie głównego interlokutora wszystkim państwom Rogu Afryki.

Aktywny program zakłada przyjęcie przez UE jasnego stanowiska w stosunku do każdego konfliktu w regionie. Z tego względu sporządzenie analizy sytuacji w każdym kraju i każdego konfliktu oraz ustalenie dla nich minimalnych celów – czego brakuje w komunikacie – pomoże ukształtować kompleksowe podejście UE do regionu.

- Dialog polityczny: Artykuł 8 Porozumienia o partnerstwie z Kotonu Jak UE mogłaby w pełni wykorzystać jego tekst?

W artykule ósmym znajdują się ramy do prowadzenia dialogu politycznego w sprawach o specjalnym wzajemnym znaczeniu politycznym lub o charakterze ogólnym, takie jak handel bronią, przesadne wydatki wojskowe, itd. Ponadto, wyznaczono szerokie ramy polityczne do promowania polityki pokoju i zapobiegania konfliktom, zarządzania nimi i ich rozwiązywania, które powinny odgrywać przewodnią rolę w tym dialogu. Podkreślona została również potrzeba pełnego uwzględnienia celów: pokoju i stabilności demokratycznej przy wyznaczaniu priorytetowych obszarów współpracy.

W jaki sposób państwa członkowskie zamierzają zrealizować w pełni postulaty ósmego artykułu? Realizacja polityki łączącej poszczególne obszary współpracy z osiągnięciami w zakresie pokoju i bezpieczeństwa ma kluczowe znaczenie.

- Rządy

Złe zarządzanie leży u podstaw problemów krajów Rogu Afryki. Stąd w sprawozdaniu najwyższą wagę przyznano poszanowaniu praw człowieka, rządowi prawa i kwestii instytucji demokratycznych.

Tendencje autorytarne, nawet dyktatorskie, narastają w regionie. W jaki sposób można rzeczywiście poprawić skuteczność rządów w krajach regionu? Dostępne od zaraz narzędzia działania dla UE są zawarte w African Peer Review Mechanism (APRM) (afrykański mechanizm wzajemnej oceny) oraz Governance Initiative (inicjatywa na rzecz zarządzania). Jednak problemy takie jak korupcja, handel ludźmi, przestępczość zorganizowana i łamanie praw człowieka wymagają podejścia długofalowego. Jaki byłby najskuteczniejszy instrument osiągnięcia namacalnego postępu w tej kwestii? Jak UE może w najlepszy sposób wykorzystać swoją „miękką władzę”? PE powinien zaproponować inicjatywy w celu rozwiązania tego problemu, który prawie nie został poruszony w komunikacie Komisji.

- Wzmocnienie instytucji regionalnych

UE w wysiłkach na rzecz rozwiązania kryzysu w Rogu Afryki powinna po pierwsze i przede wszystkim poszukiwać rozwiązań afrykańskich, poprzez istniejące na miejscu organizacje, takie jak Unia Afrykańska i Międzypaństwowa Władza na rzecz Rozwoju.

Oznacza to, że sednem działania UE powinno być wzmocnienie tych organizacji, co można osiągnąć poprzez nadanie im rzeczywistego potencjału i stworzenie instytucji.

Zasada afrykańskiej odpowiedzialności jest i musi być kamieniem milowym wszystkich inicjatyw UE w regionie. Jednak przełożenie tej koncepcji na grunt realny wymaga obustronnego wysiłku, ze strony UE i Afryki, na rzecz osiągnięcia końcowego celu – zakotwiczenia tej zasady w dynamicznych relacjach europejsko-afrykańskich.

- Działania na rzecz zapewnienia pokoju i bezpieczeństwa w Afryce: rezerwowe siły zbrojne Unii Afrykańskiej

W sercu projektu leży koncepcja wzmocnienia zdolności Afryki do zapobiegania konfliktom na tym kontynencie, zarządzania nimi i ich rozwiązywania. Wsparcie wprowadzenia w życie Planu pokoju i bezpieczeństwa Unii Afrykańskiej (AU) oraz zapewnienie pomocy afrykańskim siłom rezerwowym i komisji pokojowej AU i departamentowi bezpieczeństwa stanowiłyby konkretne działania.

- Powszechna konferencja dotycząca bezpieczeństwa w regionie

W zasadzie jest to pozytywna inicjatywa, chociaż należy ją starannie opracować. Należałoby przyjąć podejście wykraczające poza istniejące instytucje regionalne. Sprawy do poruszenia w sprawozdaniu PE: w jaki sposób UE zapewni, aby wszystkie zainteresowane strony poważnie potraktowały inicjatywę i aby przyniosła ona namacalne rezultaty? Nie można w tym przypadku bezwzględnie ocenić sukcesu konferencji. Po pierwsze trzeba poczynić wysiłki zmierzające do budowania zaufania między wszystkimi ważnymi uczestnikami.

Sprawy bezpieczeństwa mogą być rozwiązywane łatwiej w powiązaniu z obszarami zainteresowań i wspólnymi problemami.

- Rozbrojenie, demobilizacja i reintegracji (DDR)

Inicjatywy rozbrojenia, demobilizacji i reintegracji (DDR) (Somaliland, inne regiony Somalii i Erytrea) powinny zostać wzmocnione i rozciągnięte na inne państwa/regiony.

- Regionalne kierunki integracji:

W sprawozdaniu UE zaleca się zidentyfikowanie wspólnych obszarów zainteresowania (woda, bezpieczeństwo żywności, pustynnienie, energia, środowisko naturalne, kwestie równości kobiet i mężczyzn) oraz zainwestowanie środków w ustanowienie infrastruktury regionalnej na rzecz wsparcia integracji regionalnej w oparciu o

długotrwałe podstawy, które zapewnią systematyczne rozwiązywanie tych kwestii. Wszystkie wymienione sprawy powinny znaleźć się na czele listy problemów bezpieczeństwa i rozwoju Rogu Afryki. W sprawozdaniu podkreśla się znaczenie unikania tworzenia list życzeniowych oraz instytucji doraźnych lecz jeśli możliwe oparcia się na istniejących już inicjatywach.

Należy podkreślić perspektywę rozwoju: osiągnięcie milenijnych celów rozwoju włączone do tych obszarów działania oraz istotną rolę społeczeństwa obywatelskiego.

1.3.2007

OPINIA KOMISJI SPRAW ZAGRANICZNYCH

dla Komisji Rozwoju

w sprawie Rogu Afryki: regionalne partnerstwo polityczne Unii Europejskiej na rzecz pokoju, bezpieczeństwa i rozwoju
(2006/2291(INI))

Sprawozdawca komisji opiniodawczej: Miguel Portas

WSKAZÓWKI

Komisja Spraw Zagranicznych zwraca się do Komisji Rozwoju, właściwej dla tej sprawy, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

1. podkreśla, że kraje regionu są zobowiązane do przestrzegania praw człowieka zgodnie z Porozumieniem z Cotonou oraz Powszechną Deklaracją Praw Człowieka;
2. podkreśla konieczność zapewnienia skutecznej ochrony uchodźcom i przesiedleńcom wewnętrznym, a zwłaszcza kobietom i dzieciom;
3. z zadowoleniem wita inicjatywę UNICEF-u dotyczącą zorganizowania w Paryżu międzynarodowej konferencji (w dniach 5-6 lutego 2007 r.) w sprawie dzieci-żołnierzy i podkreśla potrzebę położenia kresu nielegalnemu i niedopuszczalnemu wykorzystywaniu dzieci w konfliktach zbrojnych;
4. podkreśla, że ochrona praw człowieka oraz poszukiwanie w drodze negocjacji rozwiązań obejmujących wszystkie strony konfliktów zbrojnych w tym regionie stanowią priorytet Unii Europejskiej; podkreśla w tym kontekście znaczącą rolę społeczeństwa obywatelskiego i podmiotów niepaństwowych; wzywa wszystkie ugrupowania zbrojne do przestrzegania praw jednostki i powstrzymania się od jakichkolwiek ataków przeciwko ludności cywilnej, w tym od przemocy seksualnej wobec kobiet;
5. kładzie nacisk na to, że trwałe przywrócenie pokoju w Rogu Afryki jest możliwe wyłącznie przy udziale wszystkich zainteresowanych podmiotów; podkreśla konieczność wspierania dialogu między stronami konfliktu w regionie oraz zgodnie z wymogami ze stronami spoza regionu, zwłaszcza w Darfurze i w Somalii, jak również między Erytreą i Etiopią;

6. podkreśla, że trwały pokój w Rogu Afryki będzie zależał również od zobowiązania UE w zakresie demokracji i praw człowieka w regionie; wzywa UE do publicznego potępienia reżimów represyjnych w tym regionie; wyraża głębokie zaniepokojenie występującymi od czasu sfałszowanych wyborów w roku 2005 w Etiopii - kraju, w którym ma siedzibę Unia Afrykańska - gwałtownymi reakcjami o charakterze represyjnym wobec liderów opozycji, dziennikarzy, działaczy praw człowieka oraz zwykłych ludzi;
7. podkreśla potrzebę pilnego opracowania jasno określonej strategii na rzecz umocnienia bezpieczeństwa w regionie, co stanowi wstępny i konieczny warunek do osiągnięcia Milenijnych Celów Rozwoju;
8. stwierdza rosnące wpływy Chin w regionie i wzywa Komisję do zaangażowania się w dialog wysokiego szczebla w sprawie współpracy na rzecz rozwoju, jak również koordynacji strategii wobec konfliktów występujących w regionie;
9. wyraża zaniepokojenie przewidywaniami specjalistów, według których Afryka, chociaż emituje najmniej gazów cieplarnianych, to z powodu niskiego stopnia rozwoju i ubóstwa najbardziej odczuje skutki światowego ocieplenia; podkreśla konieczność wspierania regionu przez społeczność międzynarodową, co może ułatwić mu przystosowanie się do poważnych konsekwencji zmian klimatycznych;
10. podkreśla konieczność wyeliminowania nielegalnego handlu ręczną bronią strzelecką oraz zapewnienia lepszej kontroli handlu tą bronią; pochwała przyjęcie przez Zgromadzenie Ogólne NZ w dniu 6 grudnia 2006 r. rezolucji w sprawie ustanowienia traktatu w sprawie handlu bronią;
11. wyraża poważne zaniepokojenie rozwojem sytuacji w Darfurze i wzywa rząd sudański do powstrzymania bojówek džandżałidów (Janjaweed) od popełniania aktów przemocy; nalega na władze sudańskie, aby ułatwiły bez dalszej zwłoki rozmieszczenie w regionie wspólnych sił międzynarodowych Unii Afrykańskiej i ONZ oraz wzywa do ustalenia daty rozpoczęcia ich rozmieszczania;
12. wyraża ubolewanie, że zgodnie ze źródłami ONZ w przeciągu ostatnich sześciu miesięcy trzydzieści organizacji pozarządowych i ONZ-owskich było bezpośrednio zaatakowanych przez zbrojne ugrupowania, a śmierć poniosło dwunastu pracowników humanitarnych;
13. podkreśla konieczność i wzywa do szybkiego wdrożenia decyzji rządu sudańskiego i ONZ dotyczącej rozmieszczenia wspólnych sił Unii Afrykańskiej i ONZ w celu zwiększenia bezpieczeństwa oraz polepszenia ochrony ludności cywilnej;
14. potępia zagraniczne interwencje w Somalii i zwraca się do rządu etiopskiego o wycofanie sił zbrojnych z tego kraju; popiera wysłanie przez Unię Afrykańską sił pokojowych w ramach politycznego kompleksowego porozumienia między stronami konfliktu, przewidującego powstanie rządu jedności narodowej, do którego mogłaby wejść część Unii Trybunałów Islamskich otwarta na proces pokojowy i pojednanie, jak również szefowie klanów nieobecni w aktualnym rządzie;

15. wzywa somalijski federalny rząd tymczasowy (ang. TFG) do odwołania stanu wyjątkowego i do przywrócenia przewodniczącego parlamentu na jego stanowisko, które to działania stanowią warunek wstępny dla procesu narodowego pojednania;
16. podkreśla pilną potrzebę ustanowienia przez TFG reprezentatywnych władz w najważniejszych miastach, w tym w Mogadiszu i Kismayo, w celu zaprowadzenia stabilności politycznej oraz szybkiego zagwarantowania bezpieczeństwa lokalnego, a także porzucenia przez TFG planu przymusowego rozbrajania, zwłaszcza w Mogadiszu, a podjęcia w zamian za to negocjacji dotyczących dobrowolnego rozbrojenia;
17. podkreśla konieczność lepszej koordynacji polityki i pomocy Unii Europejskiej z ich odpowiednikami realizowanymi przez państwa członkowskie, zarówno na etapie wewnętrznych procesów w Europie, jak i poprzez ściślejsze uzgadnianie działań delegacji Komisji (lub państwa członkowskiego jako wspólnego reprezentanta) prowadzonych na miejscu; podkreśla konieczność pełnej koordynacji między Unią Europejską, jej państwami członkowskimi oraz odpowiednimi podmiotami międzynarodowymi w celu opracowania zharmonizowanego podejścia;
18. wzywa Radę i Komisję do podtrzymywania i rozwijania skutecznego wykorzystywania istniejących instrumentów UE służących poprawie dialogu między UE i władzami regionu.

PROCEDURA

Tytuł	Róg Afryki: regionalne partnerstwo polityczne Unii Europejskiej na rzecz pokoju, bezpieczeństwa i rozwoju
Numer procedury	2006/2291(INI)
Komisja przedmiotowo właściwa	DEVE
Opinia wydana przez Data ogłoszenia na posiedzeniu	AFET 14.12.2006
Ściszejsza współpraca - data ogłoszenia na posiedzeniu	
Sprawozdawca komisji opiniodawczej Data powołania	Miguel Portas 28.11.2006
Poprzedni sprawozdawca	
Rozpatrzenie w komisji	30.1.2006 27.2.2006
Data przyjęcia	27.2.2006
Wynik głosowania końcowego	+: 17 -: 0 0: 0
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Panagiotis Beglitis, Véronique De Keyser, Hanna Foltyn-Kubicka, Bronisław Geremek, Ana Maria Gomes, Jana Hybášková, Ioannis Kasoulides, Eugen Mihăescu, Pasqualina Napoletano, Jacek Saryusz-Wolski, István Szent-Iványi, Inese Vaidere
Zastępcy obecni podczas głosowania końcowego	Alexandra Dobolyi, Milan Horáček, Jaromír Kohlíček, Erik Meijer, Miguel Portas
Zastępcy (art. 178 ust. 2) obecni podczas głosowania końcowego	
Uwagi (dane dostępne tylko w jednym języku)	...

PROCEDURA

Tytuł	Róg Afryki: regionalne partnerstwo polityczne Unii Europejskiej na rzecz pokoju, bezpieczeństwa i rozwoju	
Numer procedury	2006/2291(INI)	
Komisja przedmiotowo właściwa Data ogłoszenia wydania zgody na posiedzeniu	DEVE 14.12.2006	
Komisja(e) wyznaczona(e) do wydania opinii Data ogłoszenia na posiedzeniu	AFET 14.12.2006	INTA 14.12.2006
Opinia niewydana Data wydania decyzji	INTA 22.11.2006	
Ścisła współpraca Data ogłoszenia na posiedzeniu		
Sprawozdawca(y) Data powołania	Filip Kaczmarek 3.10.2006	
Poprzedni sprawozdawca(y)		
Rozpatrzenie w komisji	18.12.2006	27.2.2006
Data przyjęcia	11.4.2006	
Wynik głosowania końcowego	+ 23 - 0 0 1	
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Margrete Auken, Margrietus van den Berg, Josep Borrell Fontelles, Thierry Cornillet, Koenraad Dillen, Fernando Fernández Martín, Romana Jordan Cizelj, Maria Martens, Gay Mitchell, Miguel Portas, Horst Posdorf, Toomas Savi, Pierre Schapira, Frithjof Schmidt, Luis Yañez-Barnuevo García, Anna Záborská, Mauro Zani	
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	John Bowis, Milan Gaľa, Alain Hutchinson, Jan Jerzy Kułakowski, Miguel Angel Martínez Martínez, Manolis Mavrommatis, Anne Van Lancker	
Zastępca(y) (art. 178 ust. 2) obecny(i) podczas głosowania końcowego		
Data złożenia	17.4.2007	
Uwagi (dane dostępne tylko w jednym języku)		